

Ihmeipäivät

Nimenhuuto

Koulun kello soi, kun Saara ja Viivi olivat vasta puolessa välissä koulumatkaa. He olivat kesken matkan jääneet auttamaan oksiin takertunutta pupua ja unohtaneet ajankulun. Samassa hätäkässä yösateiden kastelema puu oli heittänyt vedet oksiltaan suoraan heidän päälleen. Vaatteet märkinä tytöt pinkoivat koko loppumatkan koululle minkä jaloistaan pääsivät.

Kun Saara ja Viivi lopulta olivat perillä, koko piha oli autio ja hiljainen. Kaikki olivat menneet jo sisään.

”Mä en voi uskoa, että me myöhästyttiin heti ekana koulupäivänä”, Viivi läähätti.

”Mutta katso, ei olla märkiä enää!”, Saara huudahti.

”Juokseminen kuivatti vaatteet”, Viivikin totesi tyytyväisenä.

”Hiukset on kyllä vielä vähän märkinä, mutta ei se haittaa”, hän jatkoi.

”No, nyt meidän pitää löytää luokka”, Saara sanoi.

Saara ja Viivi menivät sisään. Kun tytöt pääsivät oikean oven luokse, he huomasivat sen olevan raollaan. Käytävään kantautui opettajan ääni. Hänellä oli selvästi nimenhuuto kesken. Saara kyyristyi kuuntelemaan, mitä opettaja sanoi.

”Ne on vasta aloittaneet”, Saara kuiskutti Viiville.

”Mistä tiedät?”, Viivi kysyi.

”Ope luettelee vasta A:lla alkavia nimiä”, Saara vastasi.

”Eli se ei vielä tiedä, että me puututaan”, Viivi suhisi takaisin. ”Saataisko me harhautettua sitä niin, että päästäisiin livahtamaan sisään huomaamatta?”, Viivi mietti.

Silloin Saaran isovelji, Teemu, kulki ohi. Heidän luokkansa oli jaettu tunnin alussa kahteen ryhmään ja Teemun ryhmä oli passitettu englannintunnille toiseen luokkaan. Sinne hän oli nyt matkalla.

”Teemu!” Saara kuiskasi ja viittoili veljen luokseen.
”Mitä te täällä käytävässä teette?”, Teemu ihmetteli.
”Eikö teillä ole tunti jo alkanut?”

Saara kertoi lyhyesti koko surkean tarinan koulumatkasta.

”Ja nyt me ollaan myöhässä - ekana koulupäivänä! Auta meitä, kiltti!”, tytöt anelivat. ”Meidän pitäis jotenkin päästä livahtamaan tuonne sisään muiden huomaamatta”.

”Jaa.. Eiköhän se onnistu”, Teemu hymyili.

Hän sulki silmänsä, keskittyi - ja alkoi mielikuvitella. Hän nosti kätensä torveksi suun ympärille ja antoi kielensä laulaa. Teemusta alkoi nousta kova, metallinen, kimeä pärinä. Se kuulosti aivan palohälyttimeltä. Ääni voimistui korvia huumaavaksi ja kaikui käytävillä ja nurkissa. Jos tytöt eivät olisi seisoneet Teemun vieressä ja itse nähneet, mistä ääni oli lähtöisin, hekin olisivat säikähtäneet.

Pian luokkien ovet alkoivat avautua ja ihmisiä virtasi ulos. Kaikki luulivat, että kyseessä oli oikea palohälytys. Teemu, Saara ja Viivi olivat kaikki vetäytyneet piiloon pylvään taakse, jotta totuus ei paljastuisi.

Opettajat rauhoittelivat oppilaita ja ohjasivat heidät siisteissä jonoissa ovista ulos, urheilukentälle.

Kun oppilaita virtasi käytäville, Saara ja Viivi liittyivät joukkoon vaivihkaa. Pian Teemukin hiljeni ja pujahti luokkansa seuraan. Kaikki kolme kävelivät rauhassa muiden mukana ulos.

Pihalle päästyään, Leevi, Jonne ja muut luokkakaverit piirittivät Saaraa ja Viiviä.

”Missä te olitte? Miksi teidän tukat on ihan märät?”, he tivasivat.

Saara ja Viivi kertoivat kavereille aamun tapahtumista. He kertoivat pupusta ja puusta ja juoksemisesta - ja palohälytyksestä.

Tytöt olivat juuri päässeet tarinansa loppuun, kun rehtori tuli pihalle.

”No niin, huomio kaikki! Koko koulu on nyt käyty läpi, eikä mitään ole löytynyt. Näyttää siltä, että kyseessä oli väärä hälytys. Kaikki voivat palata omiin luokkiinsa”, rehtori kuulutti.

Opettajien johdolla oppilaat valuivat takaisin sisään, Saara ja Viivi muiden mukana. He istuivat pulpetteihin kuin mitään ei olisi tapahtunut. Kun luokka oli rauhoittunut, opettaja jatkoi nimenhuutoa muina miehinä, eikä kiinnittänyt lainkaan huomiota siihen, että ryhmä oli kasvanut kahdella.

Saara ja Viivi iskivät toisilleen silmää. Uusi kouluvuosi saattoi alkaa!

